

Paul Sexton

**ROLLING
STONESIN
SYDÄN**

CHARLIE WATTS

DOCENDO

Paul Sexton

CHARLIE WATTS

**ROLLING
STONESIN
SYDÄN**

Suomentanut Antti Immonen

Docendo

Suomennoksen copyright © Antti Immonen ja Docendo 2023

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Englanninkielinen alkuteos

Charlie's Good Tonight (Mudlark)

Copyright © Paul Sexton 2022

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd

ISBN 978-952-382-584-0

Painettu EU:ssa

*Äitini ja isäni muistolle,
ikuisesti kiitollisena heidän
rakkaudesta ja rohkaisustaan*

SISÄLLYS

Kiitokset 9

Mick Jagger: Esipuhe 11

Keith Richards: Esipuhe 13

Andrew Loog Oldham: Alkusanat 15

Johdanto 19

1 Lähiön lapsi ja hänen jazzkamunsa 25

2 "Pitäisikö minun liittyä tähän täytebändiin?" 51

BACKBEAT: Shirley, rakkaani 73

3 Kotimaassa ja ulkomailla 87

4 Perheenisä veropakolaisena 117

BACKBEAT: 173 senttimetriä tyyliä 143

5 Menestyslevyjä ja turmiollisia tapoja 155

6 Maailman ympäri ja takaisin farmille 175

BACKBEAT: Rikas mies, jolla oli hyvä maku 201

7 Pappaenergiaa suonissa 215

BACKBEAT: Lahjoittamisen lahja 241

8 Pitkä tie kotiin 251

9 "Wembley Whammer", ikuisesti 273

Jälkisanat 279

Kuvalähteet 281

Hakemisto 283

KIIITOKSET

TÄMÄN ELÄMÄKERRAN KIRJOITTAMINEN on ollut mahdollista vain Charlien perheen, ystävien ja yhteistyökumppaneiden ystävällisyyden ja innokkaan avun ja tuen ansiosta. Tahdon lähettää erityiskiitokset Charlien tyttärelle Seraphinalle, tyttärentyttärelle Charlottelle ja sisaralle Lindalle siitä, että he ovat tukeneet hankettani arvokkuudella, joka on leimallista koko Wattsien perheelle. Valtavat kiitokset myös Charlien vanhimmalle ystävälle Dave Greenille, joka auttoi minua valokuva- ja asiakirjojen tutkimisessa enemmän kuin olisin mitenkään voinut edellyttää. Kiitokset Rolling Stonesin taustatiimille (muun muassa Joyce Smythille, Jane Roselle, Paul Edwardsille, Bernard Doghertylle, Dave Traffordille, Carol Marnerille, Rachel McAndrewille ja Sarah Dandolle) rohkaisusta ja tuesta. Samoin kiitos myös kaikille muille panoksensa antaneille (Bill Wymanille, Tony Kingille, Jools Hollandille, Glyn Johnsilta, Lisa Fischerille, Chuck Leavellille, Don McAulaylle ja monille muille), jotka rakastivat Charliea yhtä paljon kuin minäkin. Ja tietysti olen kiitollisuuden velassa – kuten olen usein aiemminkin ollut viime vuosikymmeninä – Mick Jaggerille, Keith Richardsille ja Ronnie Woodille siitä, että he ovat kertoneet tarinoitaan vuosien varrelta ja suoneet minulle aikaansa SIXTY-kiertueensa harjoitusten aikana, kun Stonesit vyöryivät tavalliseen upeaan tapaansa kesään 2022. He vaalivat edelleen Charlie Wattsin henkeä, kuten me muutkin.

MICK JAGGERIN ESIPUHE

CHARLIE OLI USKOMATTOMAN avarakatseinen muusikko, ja hänen soittonsa oli todella hienostunutta. Hänen makunsa oli tavattoman moniulotteinen: hän piti jazzista, boogie-woogiesta, bluesista, klassisesta, afrikkalaisesta, tanssimusiikista, reggaesta ja jopa pöljistä pop-biiseistä, jos ne vain sattuivat olemaan hyviä. Ihmiset sanovat aina, että hän oli suuri jazzin ihailija, mutta hän oli paljon muutakin. Sellainen toteamus on liian yksinkertainen kuittaus hänen musiikkimaustaan ja soittomieltymyksistään.

On myyttiä, ettei Charlie muka käynyt ulkona. Totta kai hän kävi. Kävimme usein urheilumatseissa, samoin kävimme myös tämän tästä muodikkaissa paikoissa syömässä ja kuuntelemassa musiikkia. Studiossa soitimme usein itseksemme kaikenlaista musiikkia sen jälkeen, kun kaikki muut olivat lähteneet kotiin tai ennen kuin muut olivat ehtineet tulla paikalle. Toisinaan Charlie soitti afrikkalaisia rytmejä, ja jotkut hänen kuvionsa olivat ihan mahtavia. Hän ei ollut mitenkään supertekninen mutta omaksui asioita nopeasti, joten kun hän oppi jonkin uuden biitin, hän innostui siitä todella paljon.

Charlie oli myös klassisen musiikin ihailija. Hän piti Dvořákista, Debussysta ja Mozartista. Minä ja hän kuuntelimme myös usein yhdessä Stockhausenia ja Mahleria. Kuuntelimme moderneja säveltäjiä ja yritimme päästä perille, mitä helkkaria he oikein yrittivät ilmaista.

Charlie oli älykäs ja melko vaitonainen, mutta hän osasi olla myös suorapuheinen ja tuoda julki todelliset ajatuksensa. Hän varjeli yksi-

tyiselämäänsä tarkasti, mutta me ymmärsimme toistemme ajatuksenjuoksua. Charlie oli hyvin hiljainen kaveri, mutta hänellä oli mahtava huumorintaju, ja me nauroimme kaiken aikaa. Kaipaam häntä valtavasti.

Mick Jagger

Kesäkuu 2022

KEITH RICHARDSIN ESIPUHE

JOKA KERTA, KUN ajattelen ”Nyt aion puhua Charlie Wattsista”, tajuan, etten pysty ilmaisemaan sanallisesti hänen ydinolemustaan. Charlie oli kokonaisvaltainen elämys, ja hänen seuransa oli se hänen juttunsa.

Charlien ja minun suhde perustui periaatteessa huumoriin. Osasimme pitää hauskaa ihmisten kustannuksella sanomatta sanaakaan. Meillä oli eräänlainen visuaalinen merkkikieli, jollainen on välttämätön kompikitaristin ja rumpalin välillä, koska soittajien on kommunikoitava keskenään tietyllä tavalla. Me kuitenkin kehitimme sen merkkikielen pykälää hienostuneemmaksi taiteenlajiksi niin, että saatoimme ilmentää sen avulla vaikkapa ironiaa tai suuttumusta, tai lavalla ollessamme vihjata toisillemme: ”Hei, tämä alkaa olla aika korkealentoista, kuinka laskeudumme alas?”

Charlien huumori oli kuivaa ja lakonista, mutta minä tiesin muutamia avainsanoja. En kuitenkaan aio paljastaa niitä tässä. Joka tapauksessa sain silloin tällöin vain parilla sanalla hänet kieriskelemään maassa selällään vaikka keskellä lentokenttää ja nauramaan jalat sätkien ilmassa. Erään kerran, kun sain hänet repeämään, olimme onneksi hotellihuoneessa, koska toisinaan hän joutui aivan hysteerisen naurukohtauksen valtaan ja päästi kaiken ulos kerralla. Ja Luoja yksin tietää, mikä niissä sanoissa oli hänen mielestään niin vitsikästä. Kuten sen laatukselle naurulle on tavallista, sen laukaissut asia ei ollut oikeastaan edes kovin huvittava.

Hän piti yksityisasiansa visusti omana tietonaan. Minusta tuntui aina, että olisi tungettelevaa kysellä hänen asioistaan, ellei hän halunnut itse puhua niistä. Hänessä ei ollut mitään epäaitoa, ei yhtään mitään teennäistä. Charlie oli oma itsensä, pelkkä Charlie. Hän oli aidoin tyyppi, jonka olen koskaan tavannut.

Keith Richards

Kesäkuu 2022

ALKUTAHdit

TAPASIN CHARLIE WATTsin ensimmäisen kerran Eel Pie Island -saarella. Oli keskiviikko, toukokuun ensimmäinen päivä. Olin nähnyt Stonesit livenä ensimmäisen kerran edellisenä sunnuntaina Richmondin Station-hotellissa. En ollut puhunut hänelle – olin ehkä nyökännyt Mickille ja Keithille mutta jutellut vain Brian Jonesin kanssa, joka oli tuohon aikaan porukan virallinen puhemies.

Olin ollut Station-hotellissa aivan innoissani bändistä. Minulla ei ollut mitään hajua, mistä siinä oikeastaan oli kyse, paitsi että se oli tehnyt minuun suuren vaikutuksen, ja halusin olla kuvioissa mukana. Seuraavana keskiviikkona höyrysin jo täyttä päätä sekä itseni että vuokraisäntäni, agentti Eric Eastonin puolesta, joka oli vuokrannut minulle Regent Streetiltä puhelimella varustetun huoneen. Keikka oli päättynyt, ja minä roikuin hermostuneesti paikalla ja yritin päästä töihin.

Seisoin Charlien ja hänen rumpusettinsä vieressä. En tiennyt yhtään, mitä olisin sanonut hänelle, joten tarjouduin auttamaan häntä rumpusetin kanniskelussa. Hän hymyili ja torjui tarjoukseni – hän tajusi jo silloin, että olisin taitava aivan muissa asioissa. Hän oli lumonnut minut Station-hotellissa, kuten kaikki muutkin bändin jäsenet.

Ensimmäisessä Stones-elämäkerrassani *Stoned* kirjoitin: *Rumpali näyttää siltä kuin hänet olisi teleportattu lavalle, ja hänet aistii melkein-pä paremmin tunteilla kuin kuulolla. Nautin siitä filiksestä, jonka hän toi*

ryhmään, ja hänen soitostaan. Toisin kuin bändin muilla viidellä jäsenellä, hänellä oli pikkutakki, kaksi ylintä nappia kiinni ja takin alla yhtä siististi napitettu kauluspaita ja solmio, salin lämpötilasta huolimatta. Hän istui rumpujen takana pää käännettynä sivulle ja katseli jonnekin etäisyyteen ominaisella tavallaan välinpitämättömän näköisenä samalla kun hänen kätensä vispasivat vimmatusti. Hän oli kyllä läsnä lavalla muiden Rollareiden kanssa, mutta ei vaikuttanut yhdeltä heistä – hän näytti hieman sinertävän utuiselta, aivan kuin hänet olisi teleportattu tätä iltaa varten paikalle Ronnie Scottin klubilta tai Birdlandista, missä oli ollut luomassa toista vastaavanlaista Julian ”Cannonball” Adderley -tyyppistä aika-ava-ruutta. Hän oli ainoa lajissaan, ajaton oman maailmansa mies – herasmies, jonka vaikutus ulottui tämän paikan ja ajan yli myös sydämiin. Hänen harvinaislaatuiset musiikilliset lahjansa ovat vain yksi puoli hänen vielä suuremmista elämäntaidon lahjoistaan. Olin juuri tavannut Charlie Wattsin.

Viimeiset sessiomme yhdessä olivat ”We Love You” ja ”Dandelion”. Kuten monissa Stonesin biiseissä, näissäkään ei ollut etukäteen sovittua lopetusta – oli niin sanotusti parempi katsoa ensin, olivatko lautasella liha ja perunat paikoillaan ennen kuin käytäisiin käsiksi salaattiin. Lopetus oli jonkinlainen sekamelska: Nicky Hopkins ja Brian Jones soittivat koskettimia ja puupuhaltimia, Keith ja Mick hoitivat aave-maiset lauluosuudet, ja Charlie hallitsi koko hoitoa improvisoiduilla filleillä. Tuolloin ajattelin noiden fillien olevan nimenomaan minulle suunnattuja. Eivät ne tietenkään sitä olleet, ne vain olivat Charliesta sopivia.

1980-luvulla Charlie poikkesi jostain syystä New Yorkiin yhden jazziin liittyvän soolokiertueensa aikana. Erehdyin soittamaan hänelle jotakin, mitä olin kehittänyt. Häntä ei kiinnostanut. ”Andrew”, hän sanoi, kenties selittääkseen asennettaan, ”en välitä siitä, mitä Stonesit tekevät. Olen kiinnostunut vain siitä, mitä itse soitan.” Onneksi tuo tyyli ajanjakso jäi taakse, hän asennoitui järkevämmiin, ja bändi jatkoi toimintaansa. Näin Charlien viimeksi Seattlessa vuonna 2005, ja hän

oli edelleen täsmälleen se sama heppu, jota olin moikannut aikoinaan Eel Pie Islandilla.

Elokuvamaailmassa puhutaan kulta-ajasta. Meidän kulta-aikamme oli Charlie Watts. Kaikilla suurilla bändeillä on yksi yhteinen tekijä: omintakeinen rumpali.

Andrew Loog Oldham

Rolling Stones -yhtyeen manageri ja tuottaja vv. 1963–67

Kesäkuu 2022

JOHDANTO

Ajaton mies, jolla oli ajoitus kohdillaan

MADISON SQUARE GARDEN, New York, marraskuu 1969. ”Maailman suurin rock & roll -bändi” – kuten kiertueen seremoniamestari Sam Cutler oli juuri yhtyettä luonnehtinut – oli juuri lopetellut Chuck Berryn ”Little Queenien”. Ennen kuin bändi siirtyi viimeisimpään ykköshittiinsä ”Honky Tonk Women” Mick Jagger heitti välispiikin: ”Charlie soittaa tänä iltana hyvin. Vai mitä?”

Totta kai Charlie soitti hyvin, kuten aina. Kun Charlie Wattsin nimi mainitaan, tapahtuupa se tämän elämäkerran yhteydessä tai jossakin keskustelussa, muut muusikot ja fanit seisovat asennossa ja vetävät kättä lippaan. Mikä on täsmälleen sellaista palvontaa, jota Charlie olisi paennut mailin päähän, kuten hän teki koko erikoisen ja yllättävän elämänsä ajan.

Charlie oli todiste siitä, etteivät kaikki rocktähdet ole samanlaisia ja että kliseet ovat vältettävissä. Omasta mielestään hän ei ehkä ollut rocktähti ollenkaan. Hän oli koko maailman tuntema julkkis, joka inhosi huomiota ja joka sanoi kerran jopa viihtyvänsä paremmin koirien kuin ihmisten seurassa. Hän oli autointoilija, joka ei itse lainkaan ajanut; hevostmies, joka ei ratsastanut; varakas ja hyvällä maulla varustettu mies, joka varttui sodan jälkeen rakennetussa elementtilähiössä; rumpali, joka kiersi maailmaa noin 55 vuotta ja kaipasi kaikki ne vuodet koko ajan

kotiin; freelance-muusikko, joka uskoi Stonesin tarun kestävän noin vuoden, mutta joka päätyikin bändin elinikäiseksi ydinvaikuttajaksi. Jos hän olisi ollut sepitetty hahmo, häntä olisi pidetty epäuskottavana.

Hänestä kirjoittaminen mennessä aikamuodossa on surullista, mutta hän itse olisi luultavasti jättänyt tämän kirjan lukematta joka tapauksessa. Voin kuvitella, että hän olisi vilkaissut sitä nähdäkseen, mitä valokuvia olemme valinneet siihen hänen huolitellusta pukuelegansistaan, mutta siinä kaikki. Toivoakseni kirjani kuvaa lempeästi erästä hyvin elettyä ja varsinkin hyvin rakastettua elämää. Jos kaipaat riitoja ja kohujuttuja, haeskelet niitä väärän Stones-muusikon kohdalta.

Saatuani ilokseni haastatella häntä ja kaikkia muitakin Rollareita 30 vuoden ajan minulle ehdotettiin vuonna 2020, että ryhtyisin työstämään yhdessä Charlien kanssa hänen omaelämäkertansa. Se oli idea, joka oli yhtä aikaa jännittävä ja tuhoon tuomittu; jo pelkkä ajatus hänestä kirjoittamassa itsestään oli perustavalla tavalla vinksallaan.

Hän myönsi avoimesti, ettei Rolling Stonesin musiikki ollut oikeastaan hänen juttunsa ja ettei hän juuri koskaan kuunnellut bändin vanhoja levytyksiä, paitsi jos hänen piti hyväksyä jokin uudelleenjulkaisu. Mutta hän oli aina todella aulis markkinoimaan niitä. Aikaa myöten opin tajuamaan hänen arvaamatonta ajatuksenjuoksuaan ja tapaansa ilmaista itseään sekä odottamaan hänen lämmintä, säteilevää hymyään. Tämä siitäkin huolimatta, että toisinaan hänen aivonsa ja suunsa kävivät eri nopeuksilla, ja toisinaan hänellä oli hämmentynyt ilme, kuin miehellä, joka yrittää muistaa, mahtoiko vahingossa jättää jotakin porisemaan liedelle.

Hänen elämänsä dokumentoiminen kolmannessa persoonassa tuntuu paljon asianmukaisemmalta, ja hänestä kertoo paljon se innostus, jolla hänen ystävänsä ja perheenjäsenensä hyväksyivät kirjahankkeen ja osallistuivat siihen. Samalla tavoin paljonpuhuvaa oli myös se ihaileva hurraus, jota kuultiin jokaisella Stones-keikalla Mick Jaggerin esiteltystä hänet, ja maailmanlaajuinen kiintymyksen osoitusten vyöry, jonka hänen 80-vuotiaana tapahtunut kuolemansa sai aikaan elokuussa vuonna 2021.

Charlie Watts eteni bändin nuoresta tilapäisrumpalista sen vakiojäseneksi, joka vaikutti ikäistään arvokkaammalta, ja ajan myötä hän muuttui sen loiston vuosien peruskivestä hopeahapsiseksi tyyli-ikoniksi ja luottomieheksi. Charlie Watts eli kaikki nuo elämät, mutta antoi muiden pitää meteliä hänen puolestaan. Hilluminen julkisuudessa? Sellainen ei ollut häntä varten. Hän olisi vain halunnut oleilla rauhassa kotosalla, ja hän ihmetteli, mistä kaikki hässäkkä oikein johtui.

Kun Charlie kuoli, melkein jokainen tribuutti ja muistopuhe viittasi vaitonaiseen Stones-jäseneseen, bändin selkärankaan, mieheen joka ei ollut jättänyt yhtään keikkaa väliin 57 vuoteen (tämä ei ole tiukasti ottaen aivan totta: ainakin yksi keikka häneltä jäi väliin vuonna 1964, koska hän oli ymmärtänyt päivämäärän väärin, kuten tuonnempana kerron). Paljon vähemmän kuitenkin puhuttiin innokkaasta keräilijästä ja avokätisestä lahjoittajasta – miehestä, jolla oli vanhan maailman käsitys tyylistä ja joka sen vuoksi usein tunsikin syntyneensä väärälle vuosisadalle.

Charliella oli kyky kiteyttää (joko tahallaan tai välillä myös tahattomasti) jokin tarina, tilanne tai elämä jollakin kuivalla sukkeluudella, mille veti vertoja vain hänen ystävänsä Ringo Starr sutkauksillaan ”Kovan päivän ilta” ja ”Huominen ei koskaan tiedä” [”Hard day’s night” ja ”Tomorrow never knows”, joista tehtiin Beatlesin biisejäkin]. ”Viisi vuotta paiskin töitä, kaksikymmentä vuotta olen vain hengailut mukana”, oli yksi Charlien kuuluisista kiteytyksistä, mutta oli niitä paljon muitakin. Sain olla mukana kuulemassa joitakin niistä ja nähdä hänen kantikkaan ja tyyneen, kivikasvoisen naamataulunsa puhkeavan häikäisevään virneeseen; sain kuulla ne katkonaiset, pirstaleiset puhemanerit ja yliolkaiset lohkaisut. Se oli jopa arvokkaampi lahja kuin lippu siihen maailman mahtavimpaan showmeininkiin, minkä Stones on maailmalle antanut.

Ei ole mitenkään epätavallista tavata maailmanluokan rockmuusikkoja, jotka eivät miljoonien ihmisten ihailusta huolimatta ole päässeet eroon toisinaan raastavasta epävarmuudestaan. Mutta on harvinaista kuulla

kenenkään heistä sanovan mitään erityisen nöyrää. Charlie taas mutisi melkein joka kerta tavatessamme jotakin sellaista, ettei pitänyt itseään kelpollisena rumpalina tai ettei päässyt lähellekään ketään ihailemaansa rumpalisankaria.

Tämä saattaisi vihjata itsetunnon puutteesta, mutta se perustui jonkinlaiselle englantilaiselle varautuneisuudelle ja nöyryydelle, joka oli hänessä kehittynyt muita ihmisiä pidemmälle. Jopa silloin, kun Charlie aloitti huumetoilailunsa, Brian Jones kuvaili häntä ”luultavasti koko popskenen ulkopuolisimmaksi ja parhaiten sopeutuneeksi henkilöksi”.

Biisin ”If You Can’t Rock Me” avauskupletissa, joka oli levyn *It’s Only Rock ’n’ Roll* ensimmäinen raita, Mick laulaa: ”Bändi on lavalla ja on yksi noista illoista... rumpali luulee olevansa dynamiittia.” Eikä hän puhunut todellakaan siinä Charliesta. Charlielle omahyväisyys oli yksinkertaisesti moukkamaista. Hän tiesi, kuka oli. Lukuun ottamatta suhteellisen lyhyttä sotkeutumistaan huumeisiin 1980-luvulla, mistä hän selvisi lopullisesti kuiville ilman minkäänlaista kliseistä vieroitusdraamaa, hän ei muuttunut ihmisenä.

”Hänen elämänfilosofiansa kuuluu: ”Tarvitsen vain riittävästi”, Stonesin varhaisvaiheen manageri Andrew Loog Oldham kerran laushti hänestä. ”Hän tyytyy siihen eikä haksahda mihinkään hevonpaskaan.” Jopa ensimmäisen kuuluisuuden hyöyn aikana Charlie totesi musiikki-alan lehdistölle: ”Minusta saa sen vaikutelman, että olen tympääntynyt, mutta en oikeasti ole. Olen vain saanut uskomattoman tympääntyneen näköisen naamataulun.”

Oldham siteeraa sähköposteissaan edesmenneen yhdysvaltalaisen koripallovalmentajan John Woodenin viisasta lausahdusta, joka sopii musiikkimaailmaankin yllättävän hyvin: ”Lahjakkuus on Luojalta saatua, ole nöyrä. Kuuluisuus on ihmisten suomaa, ole kiitollinen. Pöyhkeys on itse aiheutettua, ole varovainen.” Charlie oli saanut syntymässä lahjakkuutta, kuuluisuutta hän sai matkan varrella – ja pöyhkeyttä hänellä ei ollut lainkaan.

Tämän elämäkerran ei ole tarkoitus olla maailman suurimman rockbändin legendan hengästyttävää kertausta, vaan erään henkilön muotokuva ja kertomus hänen elämänsä vaiheista. Hän teki tuosta bändistä paremman – samoin kuin meistä kaikista, jotka saimme olla hänen kanssaan tekemisissä. Kirja etenee kronologisesti, mutta olen lisäksi ujuttanut lukujen lomaan eräänlaisia välisoittoja, joissa keskitytään Charlien elämän erityispiirteisiin, varsinkin hänen kestävään liittoonsa rakkaan Shirleynsä kanssa.

Puhutaan tässä kirjassa toki Stonesistakin, mutta ennen muuta kerrommiehestä, jonka kaltaista emme enää tule näkemään ja joka vaikutti miltei kuuluvan kokonaan toiseen aikakauteen: miehestä, joka oli ajaton, mutta jolla oli aina ajoitus kohdillaan.

**Eletään vuotta 1962, ja vasta perustettu Rolling Stones etsii vaki-
tuista rumpalia. Heidän tähtäimessään on CHARLIE WATTS, jo
tunnettu jazzmuusikko Lontoon rhythm & blues -klubeilta. Mil-
joonien tulevien Stones-fanien onneksi he onnistuvat puhumaan
tämän ympäri.**

Kun Charlie oli istutettu rumpujakkaralle, hän ei missannut iskuakaan koko loppuelämänsä aikana. Hän löi tahtia läpi svengaavan 60-luvun, kun Stonesista tuli supertähtiä, ja tarkasti dokumentoidun 1970-luvun irstailun, jota kuvaa ikoninen albumi Exile on Main Street. 1980-luvulla Charlie paini omien demoniensa kanssa, lopulta voitokkaasti, ja sementoi maineensa huomaavaisena, sivistyneenä mutta aina vakuuttavana vastakohtana rellestäville bändikavereilleen.

Charlie Wattsin elämäkerta perustuu hänen perheensä, ystäviensä ja entisten bänditovereidensa tuoreisiin haastatteluihin. Se on merkittävä kertomus miehestä ja rumpalista, joka teki juuri sen, mitä hänen piti. Tämä auktorisoitu elämäkerta on varustettu Mick Jaggerin ja Keith Richardsin esipuheilla.

DOCENDO.FI

Kansi: Marjaana Virta
Kannen kuva @ Lehtikuva

KL 78.99

ISBN 978-952-382-584-0

